

Poeme

* * *

ura mă invadează încet
ca o cameră plină cu apă

cu lentoarea unui inchișitor
soarele de octombrie taie fășii din mine

îmi întind singură capcane
satisfacția pielii bine cusute

am așteptat răbdătoare
ca dezastrul să se întâmple
și s-a întâmplat

sunt un corb cu ochii scoși
ciugulesc din mine fără milă

* * *

sub mine se întinde
o pată mare și roșie

nu mai pot trăi decât cu lichide
mirosul frigiderelor pline cu mâncare
îmi face rău

închisă în camera fără ferestre
mă las fotografiată din față
și din profil

tu n-ai iubit pe nimeni niciodată

mă ghidez după sunete ca un orb
îmi păzesc castronul

castronul meu gol
și lingura mea docilă

Creatură hibridă

lucrurile frumoase mă distrug
sunt mult mai bătrână decât tine
creatura hibridă căreia îi e mereu foame

am lăsat în urmă o casă sub asediu
nevoia mea de a mă crucifica
de a atinge orice mână întinsă

îți cerșesc mila
deși între noi nu există milă
doar un glob fosforescent care ne luminează
pe dinăuntru

în lumina zilei mă dezintegrez
creatură hibridă fără inimă
și fără sex

am o soră geamănă
ea râde și pentru mine

Puritate

ziua din care nu vreau să mă ridic
ca dintr-un coșciug de gheață

o să mor cu inima uscată și bătrână
ca a tuturor oamenilor

citesc despre puritate
ea e singura care poate lua orice formă
și tot ea o poate distruge
la fel cum creierul meu
distruge apatic
orice comandă spre mâna
pregătită
să mângâie

* * *

cuvintele tale precise și crude mă aduc mai aproape de moarte.
 îți caut mâinile,
 prin subteranele sufocate de oameni,
 îți caut mâinile
 și nu le găsesc.
 am fost o fată singură.
 sunt o femeie singură,
 spun noaptea în somn lucruri imposibil de rostite.
 când aruncătorul de cuțite își fixează ținta
 stau nemișcată și nu respir.
 sunt o femeie singură
 care se apropie de moarte.
 îmi caut disperată mâinile.
 prin subteranele sufocate de oameni,
 îmi caut disperată mâinile.

Zăpadă

viața mea e un câmp nesfârșit de zăpadă.
 în fața ferestrei, îți spun că zăpada șterge totul,
 toate urmele.
 am spart oglinda care mă arăta întregă,
 nu mă suport.
 nu mă întreba de ce mâna stângă izbește obiecte,
 nu mă suport.
 viața mea e un câmp nesfârșit de zăpadă.
 să faci dragoste ca și cum ai fi închis într-o fecioară de fier.
 să râzi până la epuizare.
 înlocuiește un cap retezat cu altul
 și brațele tale mă cuprind violent și mă așază printre obiecte.
 soarele ca o incizie pe cerul de iarnă.
 să forțezi limitele controlului, să știi doza exactă,
 tot ce trebuie să faci e să nu adormi.
 sunt un câmp nesfârșit de zăpadă murdară.
 șterg totul.
 toate urmele.

* * *

învelește-mă
 alungă-mi tristețea
 fă-mă să uit că viața e un act sexual eșuat

 ieri priveam câmpurile cu deșeuri
 vina e a mea în întregime

 nu te revolta
 lasă-te vampirizat

 vin la tine cu sandalele mele de fier
 dragostea noastră e spălarea creierului

 mă atingi cu ură
 suprafețe aspre distruse

 o zi cu lumină egală e o zi distrusă
 nu te revolta
 învelește-mă
 stai puțin cu mine

Semnale

emit semnale fără nici un înțeles
 m-am născut în 1910
 pielea mea e tânără
 străbătută de firișoare vineții

 tandrețea cu care îți strecoți mâna înăuntru
 și-mi oprești bătăile inimii
 ca într-un sacrificiu animal

 nu avem nimic altceva decât creier
 ne iubim într-un sac cu gura cusută
 ieșim lent din iarnă
 expulzați

 sunt un muribund, dragostea mea
 apasă-mi perna peste față.

Undenied

ia-mă cu tine în locurile tale
acolo unde nu s-au inventat plăcerea și extazul

legată la ochi
refac drumul pașilor tăi de peste zi

leagă-mi inima cu un furtun de cauciuc
leagă-mi inima și las-o să se umfle

fragilitatea ta dureroasă

traversăm câmpuri golite de lumină
un peisaj sterp în care nu mai pot
să mă ascund

Anatomie

am în inimă două tuburi
pentru sângele cald și pentru sângele rece

ce a fost mort în mine
a murit

compasiunea mă inundă
pervers și atroce
apoi amintirea ca o rană
ce nu se mai închide

vocea ta e cu mine
vocea ta caldă și vocea ta rece
apoi ochiul de reptilă
nu mai știe nimic

S. J. 12